

Гоять рани душевні збереженим миром - Джерело

Написав Світлана Касянчик
Вівторок, 16 листопада 2010, 11:11

На екваторі сутінків майже немає:
Чорна ніч, білий день і ніяких пів- тонів.
А в моїй широті на нічному пероні
Довгі тіні на шпали соснові лягають.

Гіркота на душі. Так буває ж на світі:
Потиск рук обпікає, мов льодом, долоні.
Ще хвилина чи дві – у плацкартнім вагоні
Попливуть у минуле надії розбиті.

Напівспрілого листя брудні кучугури
Білим снігом пухнастим за ніч притрусило.
«Ми в одвіті за всіх, що колись приручили...» -
Розриває мудрець павутину зажури.

Довго вчилась прощати я в Божому Слові.
Вчусь тепер на свободу людей відпускати.
У капканах обов'язку й мрій не тримати
В'язнів приятні, справ моїх добрих, любові.

Хай ні лють, ні образи, ні помста - нічого! -
Не затьмарить розлук, що уже неминучі.
Вкотре досвід урок свій тихенько озвучить:
«Час прощатись... Закінчилась спільна дорога».

На розвилках хай буде все просто і щиро,
Ні пів-тіней, ні сутінків в дружбі немає.
Все тече ж бо в житті, все проходить, минає.
Гоять рани душевні збереженим миром.

За колишніми друзями буде щеміти
Часом серце, та впевнена: в мудрості - сила.
Я в одвіті за тих, що сама приручила,
А тому зобов'язана їх відпустити.

=====

Ми відповідальні за тих, кого приручили
Антуан де Сент-Екзюпері